

Свята Тарасова любов

Свою Україну любіть,
Любіть її...Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.
Тарас Шевченко.

І він, як син, її любив
Любов'ю трепетно-святою,
Ту землю, що слізьми скропив
Малим кріпацьким сиротою,
Що нею дихав,нею снів
В чужому краї самотою.

Вона,Україна, жила
Із ним в холоднім Петербурзі,
Садком вишневим розцвіла,
Калиною в зеленім лузі ,
І в думках на папір лягла
З тривогою в глибокій тузі.

Проніс у зболеній душі
Той край, де діти- гайдамаки
Святили шаблі і ножі
Супроти супостата- ляха,
Де лиш могил пекучі знаки
Й політі кров'ю спориші.

Вночі ввижався шум Дніпра
І дзвін невольничих кайданів,
То чувся голос кобзаря
Серед притихлого майдану.
І з-під бунтарського пера
Родився клич, за волю званий.

А в довгі роки у степах,
У муштрі каторжній, в неволі
Являлись у тривожних снах
Його лани золотополі,
Аби не висох, не зачах
І не прокляв своєї долі.

До неї, матінки, летів
Щомиті з буйними вітрами,
І хоч на старості хотів
В своїй хатині між садками

Дожити віку. Не зумів...
Вернувся битими шляхами,

Та вже угробі. І земля ,
Своя, легка, до болю рідна,
Як мати, в лоно прийняла.
І заридала Україна,
Що, як вдова, не вберегла
Великого свого сина.

Але не міг оставить син
Убогу матір без прихистку.
Їй скарб лишив, і не один,
Зітканий із любові й хисту,-
Правдивий світ своїх картин,
Пісні і думи променисті

А ще молитви. То палкі
Предвічному святому Богу,
То гнівом сповнені рядки
До всемогутнього святого,
Аби закови зняв тяжкі
Із тіла матері-небоги.

Й Господь почув твої слова:
Воздав грабіжникам за злая,
Закови впали, і нова
Вкраїна-матінка постала,
Прадавня слава ожила
І рідне слово зазвучало.

Твоя, Предтечо наш, любов
Через віки до нас волає:
-Не розгубіть ту славу знов,
Хай Україна не вмирає!
Любові жар щоб не схолов.
Рідніше матері – немає!